

NAWOŻENIE AZOTEM MIESZANEK KONICZYNY Z TRAWAMI A PRODUKCJA BIAŁKA

ANNA JELINOWSKA, HENRYK GRZEŚKIEWICZ

Pracownia Roślin Pastewnych IUNG, Puławy

W latach 1961—1963 w Z. D. Grabów (pow. Zwolen) przeprowadzono doświadczenie mające uzasadnić celowość nawożenia azotem mieszanek koniczyny z trawami. Porównywano plony siana i plony białka koniczyny i jej mieszanek z trawami, na które stosowano pogłówne nawożenie azotem (corocznie wiosną). Łącznie za 2 lata użytkowania uzyskano plony siana i białka podane w tabeli 1.

Tabela 1

Rośliny uprawne	Siano (w q/ha)			Białko (w q/ha)		
	Nawożenie azotowe (w kg/ha)					
	0	30	60	0	30	60
Koniczyna	173	—	—	22,9	—	—
Koniczyna+tymotka	192	210	210	22,1	22,9	22,4
Koniczyna+rajgras oldenburski	178	194	191	18,8	16,6	15,9
Koniczyna+kostrzewowa-łąkowa	189	191	212	21,5	20,1	23,6

Plony siana uzyskane z mieszanek były nawet bez nawożenia azotem od 5 do 19 q z ha większe niż z czystej koniczyny. Plony białka natomiast, od 1,4 do 4,1 q z ha mniejsze. W wyniku zastosowanego nawożenia mieszanek, plony siana w porównaniu z plonami czystej koniczyny wzrosły od 18 do 39 q z ha. Z mieszanek z tymotką i kostrzewą łąkową uzyskano przy nawożeniu ich azotem plony białka tej samej wysokości co z czystej koniczyny. W mieszance z rajgrasem w wyniku zastosowanego nawożenia tak bardzo wzrastał udział traw w poroście, że w wyniku mimo większych plonów siana uzyskano niższe plony białka.

Uzyskanie z mieszanek plonów białka tej samej wysokości co z czystej koniczyny przy wyższych jednocześnie plonach masy mieszanek jest zjawiskiem korzystnym. Umożliwia to lepsze wykorzystanie wyprodukowanego białka.